

MICHAEL KUYUCU

michael@michaelshow.net

Yenen gollerin bedeli

Her zaman söylerim, hayat çok garip bir oyun... Teknolojinin gelişmesi ve ekonomik trendlerin değişmesi ile beraber, insanların hayattan beklentileri ve tatminsizlikleri de farklılaşıyor. Zaman geçtikçe insanlar mutsuz birer yaratık haline dönüşüyor, hırs, para , şöhret... insanoğlu materyalist her türlü duyguyu yaşıyor, yaşıyor ya da yaşamaya maruz bırakılıyor.

Bu materyalizm hemen hemen hayatın her alanında kendisini gösteriyor, ortada durmak istediğinizde o canavar ruhlu serbest piyasa ekonomisinin dişleri sizi kemiriyor, ya da serbest piyasa ekonomisine yenik

düşen dinazor ruhlu sosyalizm sizi depresyona sokuyor. Nerede nasıl duracağınızı siz de bilemeyebiliyorsunuz, çünkü hayat öylesine garip bir oyun ki sizi her an her yere götürebiliyor. Tıpkı 90 dakika hücum oynayan ama 91'de gol yiyen bir futbol takımı gibi yenik düşebiliyorsunuz.

Bayramda oturdum geçmişi düşündüm, yıllar önceydi, sene sanırım 1994, Rafet El Roman ilk albümünü müzik marketlere sunmak üzereydi, promo şarkısı 'Seni Seviyorum'u radyolara dağıtılmıştı. Radyolardan alınacak geri dönüşe göre bu adama albüm yapılacak ya da Almanya'ya geri gönderilecekti. O dönem Rafet El Roman'la tanışma şansımız olmuştu, ben Alem Fm'de yöneticiydim, ikimizin de hayalleri vardı, o albümünün basılması ve başarılı olmasının hayali ile yaşarken, ben de medya dünyasında bir şey olmanın hayalini yaşıyordum. Rafet'in ilk albümünün yayınlanma sürecini beraber yaşadık, bir gün çalıştığım şirketin servisine beraber bindik ve yol boyunca konuştuk. Elinde gitarı tipik bir başak burcu heyecanı ile bana soruyordu "Michael sence ne olur" diye. O gün ona "çok iyi olaca , çok farklı ve iyi yere geleceksin" demiştim. Rafet El Roman

hak ettiği yere geldi. Uzun zamandır onu görmüyordum, geçtiğimiz bayram arifesinde karşılaştık "hatırlıyor musun o günleri" dedim "Michael unutulur mu..." diye yanıt verdi, bayramlaştık. "İşte" dedim, geldiği yeri unutmayan mütevazı bir sanatçı.

Yine geçmişe gidiyorum, sene 2004 o zaman Radyo D'de yöneticiyim. Genç bir adam bir şeyler yapmaya çalışıyor, ama onu fazla ciddiye alan yok. Adı Soner Sarıkabada, besteler yapıyor, şarkılar söylüyor. Ticari kafası da var, "Annem Kızıyor" adlı bir şarkı yapıyor ve bunu bir GSM operatörü ile anlaşarak internet üzerinden satışa sunuyor. Bu Türkiye'nin ilk e-single'ı oluyor, dijital müzik tarihinde ilk önemli bireysel çalışmalardan biri olan bu girişimi o dönem fazla kimse takmamıştı. Bu elektronik single olayını 2005 yılında yayınladığım kitabımda kaleme almıştım, O dönem Soner'e destek olan ender adamlardan biri olarak onu bu girişimcilik deneyiminden dolayı kutlamış, onun bugün yaptığını gelecekte herkesin yapmaya başlayacağını söylemişim, ileride besteleri aranan bir besteci olacağını da eklemiştim. O günlerden yaklaşık 5 sene sonra , her dinlediğimde tüylerimi ürperten ve Sertab Ere-

ner'i daha da sevmeme sebep olan 'Bu Böyle' adlı beste yayınlandı, bu şarkı Soner Sarıkabayı'nın kısmeti açtı, sonrasında Soner şarkıları en fazla aranan besteci oldu.

Soner'le ilk karşılaşmamızda, ona kendisinin yakaladığı bu başarıdan duyduğum mutluluğu söylüyor ve tebrik ediyorum. Gel zaman git zaman, Soner yakasından çatlak sesler duymaya başlıyorum, önce fiyatını bilmem kaç bin avro'lara çıkarttığını duyuyorum, bir müzik şirketinin onunla sırf bu yüzden çalışmaktan vazgeçtiğini duyuyorum, konserler öncesinde kaprisler yaptığının fısıltıları kulağıma geliyor. Radyo programlarına çıkmak için can atan bu genç adamın artık radyo programlarını beğenmediğini ve çıkmamak için bahaneler ürettiğini duyuyorum ve üzülüyorum...

Sonra hayatı düşünmeye başlıyorum, Rafet de, Soner de ruhları temiz iyi insanla , ikisi de zorluklardan hareket ederek başarıya ulaşmış insanlar. Rafet El Roman sıfır kompleksle Almanya'da kendi yaşamına yön verirken kendisine rakip olabilecek bir gencin de önünü açmaktan çekinmeyecek kadar yardımsever. Yusuf Güney onun sayesinde bugün Türk pop müziğinin en kaliteli ve güzel

işlerine imza atan erkek vokallerden biri oldu.Soner ise bir bocalama dönemine girmiş belki de uzun süren çöl susuzluğunun ardından gelen yağmurun seline kaptırmış kendisini.

Bu iki örnek insan hayatının nasıl da ilginç bir oyun olduğunu anlatan iki basit örnek. Sakın benim burada Rafet'i övmek veya Soner'i eleştirmek istediğimi filan sanmayın.

Bir yönü ile de ben hayatı bir futbol maçına benzetiyorum, hiç ummadığın anda gol gelir ve skör değişir, bazen golü sen atarsın bazense yersin. En acı gol, takımda kalecinin veya bir başka oyuncunun yaptığı bireysel bir hatadan dolayı yenen goldür, daha sonra o pozisyon kare kare gözünün önüne gelir ve "Ah be ..." der üzülürsün.

Bence Rafet gibi goller atmaya çalışmak uzun vadeli başarıların en önemli faktörlerinden biri, Soner Sarıkabada şu an gol yemek üzere, inşallah yemez. Her sanatçının ve sanatçı adayının hem ekibi ile yaptığı hem de bireysel çalışmalarında şunu aklında tutması gerekiyor: "bir yerlere gelirken ya da geldikten sonra hatalı goller yenmemesi gerekiyor, çünkü yenen gollerin bedeli kariyerlerle ödeniyor."